

στατεύει τους φιλησούχους και υποτακτικούς στους νόμους, πολίτας, αλλά τους παραξίαις και κακοποούς. Ο φιλησούχος δεν φέρει όπλα. Ο άλλος πού δεν έχει για τίποτα την φυλακή, είτε υπάρχει νόμος είτε δεν υπάρχει, αυτός το πιστόλι και την κίμα θα την έχει στη μέση του.

Τί συμβαίνει λοιπόν έτσι;

Τό έζη: ότι οι ειρηνικοί και φιλησούχοι αφίνονται έρωμα στα κακοποιά στοιχεία, διότι δεν έχουν τά μέσα ούτε για να υπερασπίσουν τη ζωή τους.

Όποτε η Άρχη είναι ακόμα πύ θέση να τους υπερασπίση.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

Έχουμε πολιτικούς άνδρας έμεις, και σκοτώνουν και σκοτώνονται για να καταλάβουν την Άρχη. Τρέχουν δεξιά και άριστερά ψηφοθηρώντες, άπατώντες και άπατόμενοι.

Ο άληθινός μεγάλος άντρας δεν βιάζει κάλπη, άλλ' άλλοι τον προτείνουν, δεν τρέχει να κολακεύη, μόν' κέφτεται εάν θα ρανή άξιος της άποστολής του γνωρίζοντας ότι τό να διοική κανείς είναι τό δυσκολώτερο πράμα. Θα πη κανείς, ότι έτσι αφίνουμε τό στάδιο ελεύθερο για τους έπιτηδείους και άνικάνους. Άλλά στον κατήφορο πού πήραμε δεν μπορεί τίποτα να μεί σταματήσει.

Τό καλλίτερο πού έχουμε να κάνουμε είναι να ρτάσουμε στό βάθος μία ώρα άρχήτερα. Να ξεκαθαριστούμε και να άρχίσουμε να αναβαίνουμε πιά σιγά-σιγά και σίγυρα.

Γιαυτό ήταν κακό για την Ελλάδα πού δεν βγήκαν ο Σαμφάκος ένας κι ο Ράλλης ο μπογιατζής δύο, σύμβουλοι.

Έχω όμως μία ιδέα—Νά τους βγάλουμε και τους δύο βουλευτάδες.

Έτσι τουλάχιστον θα δώσουμε τό καλλίτερο μάθημα στους πολιτικούς μας.

Και μπορεί αυτό να βγη σε καλό για μās.

Γιατί αυτοί τουλάχιστο δε θα μās κοροϊδεύουν, θα τους κοροϊδεύουμε, Νά μιά ωφέλεια άμέσως-άμέσως.

Δεν θα έχουμε έτσι ούτε πολιτικά προγράμματα, ούτε υπερμπλοκόνους λόγους για τον κίνδυνο των θεσμών, ούτε κορδόνια, ούτε δολοφόνους και ύστερα ύπουργιλίκια. Κι' αυτό όλα γίνονται γιατί δεν υπάρχει διάκρισις ψήφου.

Πολλοί πάνε μεθυσμένοι και άλλοι πουλημένοι.

Πώς λοιπόν να έχουμε πολιτικούς άληθινά, και όχι κατά φίλον όνομα, άνδρας;

Μπορούν με αυτές τάς συνθήκας να έργασθούν οι κάλιοι και οι έκλεκτοί;

Χάνονται μέσα στον λαβύρινθο και στον ωκεανό της συναλλαγής; και της αντίδράσεως.

Ο λαός σπαιεί για αυτό, και τούτου πάλι αίτία είναι η άμάθεια.

Έτσι συνειθίσανε τό λαό και αυτός τους πληρώνει με τό ίδιο νόμισμα.

Πώς θα διορθωθούμε, είναι ζήτημα πού δεν μπορεί να λυθί έτσι εύκολα. Τό βέβαιον είναι πως με τάς συνθήκας πού πολιτευόμαστε είναι φυσικά αδύνατο να έχουμε πολιτικούς άνδρας. Άς τό σκεφθούμε πολυ-πολυ σοβαρά και άς μη πέρνουμε έτσι εύκολα για' άπειτα τά σπουδαιότερα ζητήματα.

Άς μη έπιτρέπουμε τέτοιες βρισιές, να θέλουν ένας Σαμφάκος και ένας Ράλλης ψήφους.

Και έμεις να τό πέρνουμε στασταία.

ΠΑΣΧ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στό Λύον της Άμερικής; δοκιμάστηκε τε πόσην ώρα τό γλιγορώτερο μπορούσε να κατασκευαστούν ένα ζεθγόσι παπούττα. Δούλεψαν 51 έργάτες, 42 μηχανές και κολλήθηκαν 100 διαφορετικά κομμάτια. Τά παπούττα γίνανε σε 13 λεπτά.

Άν κάθε μέρα κινά από τη Λόντρα ένα βαπόρι για την Άμερική κ' ένα κάθε μέρα από την Άμερική για την Λόντρα, και τό ταξίδι γίνεται σε 10 μέρες, πόσα βαπόρια θ' άπαντήσει στο δρόμο του τό βαπόρι της Λόντρας;

Παιδί. Κύριε άσκαλε, τί θα πη θίμο;

Δάσκαλος (βήχοντας). Θάμα... θάμα θα πεί... (τού δίνει μία σφαλιόσα καλή). Ένοιωσες, παιδί μου, άφτη τη σφαλιόρα;

Παιδί (κλαίγοντας). Ναι... γιατί με δένεις;...

Δάσκαλος. Νά, παιδί μου, για να σου ξεγηήσω, γιατί ε δεν τον ένοιωθες τον μπάτσο άφτό θα εΐτανε θάμα.

Παραστάτης (γέρος). Πόσο έχουν τά λεμόνια; Μανάθης. Τρία μιά δεκάρα.

Παραστάτης. Πώς άκρίβησαν! Στο καιρό μου μās τά πετούσαν; χάρισμα στο κεφάλι.

Στό Μέγα Σπύλιον (ιστορικό)

Ταξιδιώτης (πού είχε φτάσει νόγτη). Και δε μου λές, γέροντα, από πού πέρτε; έδώ η άνατολή;

Καλόγερος. Η άνατολή έδώ πέρτε; από και κάτω... βορεια...

Σε ξενοδοχείο, (ιστορικό)

Άγγλος (παίρνοντας όλες τις φρούλες του τραπέζιου). Άραίο όπωρικό οι φρούλες! Μ' άρέσουν πολύ.

Γάλλος. Σωστό, αλλά μās άρέσουν κι' έμās.

Άγγλος. Όχι; ότο έμείνα.

Μιμής. Δέ μου λές; τί άνθρωπος είναι ο Νινής;

Ειζής. Άνθρωπος πολυ ταχτικός.

Ψιψής. Τί μου λές πως είναι ταχτικός; Άνθρωπος;

Έχτες έγω τον είδα μεθυσμένο.

Ειζής. Μάλιστα, μεθά ταχτικά κάθε μέρα.

Λέν πως ο Κόντε Βογγκας είναι άνθρωπος πολυ άφαιρημένος. Ότα γεννήθηκε τό πρώτο του παιδί, τό πήγε νάν του τό δείξει η μαμή και τότε βρήκε βυθισμένο σε διάβασμα. Σάν κατόρθωσε νάν τον ξυπνήσει, έρριξε ο Βογγκας τό βιβλίο κατου και πήρε τό παιδί του στα χέρια. Έκείνη την ώρα όμως παρουσιάστηκε ένας του φίλος πού δεν είχε δει καιρό, και θαρρώντας πως κρατούσε τό βιβλίο, πίνανε κάτω τό μισό κι' έτοξε να καλωσορίσει το φίλο του. Δηγούνταν και για τό Ακρονταίνο πως είχε προμερα άπαιρημάδα, και μιά φορά γυρίζοντας από λείψανο φίλου του πήγε στο σπίτι του πεθάνοντος και ρώτησε πως πηγαίνει ο άρρωστος.

Πατέρης (στο παιδί του πού έχει πονοδοντο). Μήν κλαίς, παιδί μου, μήν κλαίς. Θα περάσει, κι' έγω θί σου πάρω ένα όραίο όψο.

Παιδί (κλαίοντας). Τότε να μου πάρης δόντια... τίν της μητέρας... πού νάν τά βγάλω τάν μου πονούν.

Κώστας (συλλογιζόμενος). Δανάζεις και φταίς αίμα να πάρης τόν πορά σου πίσω.

Χρήστος. Κι' έχεις πολλά να λάβης;

Κώστας. Όχι, να δώσω!

Παραστάτης. Άκούω πως τό δράμα σας τό καινούριο έχει κ' ένα γίγα μέσα. Έρθα να σας ζητήσω αυτό τό πρόσωπο. Νομίζω θα πετύχω, είμαι κατάλληλος.

Θεατρώνης. Κατάλληλος! Μά εσύ δεν έχεις έναμια μέτρο άνάστημα, και γίγας θαρρείς πως είσαι;

Παραστάτης. Μάλιστα, είμαι ο μικρότερος γίγας του κόσμου.

Παρσεφώνη. Έγω θέλω τόν άντρα μου παλιόκρη. Ο άντρας πού θα με πάρει θα έχει όρρος, τολμη...

Σ. Άπορώ πως έγιν' η γνώμη του δεσμοφύλακα να σνοιόξη.

Κ. Έχουμε σχετιστή, Σωκράτη, πια, με τό να πολυσυζητάω έδώ, κ' έξόν αυτό τούχει φέξει και κάτι από μένα.

Σ. Και είναι λίγη ώρα, πού ήρθες, η πολλή;

Κ. Είναι κάμποση ώρα.

Σ. Τότε γιατί δε με σήκωσες εσύ, παρά κέθεσαι και δε μιλάς;

Κ. Κέγώ, μά τό Δία, Σωκράτη, δεν τόθελα να κάθουμ' έτσι άγρυπνος και λυπημένος. Μά κ' έσένα, πολυ ώρα τώρα, σε θαυμάζω βλέποντας πόσο γλυκά κοιμάσαι κ' έπιτηδες δε σε σήκωνα, για να περνάς όσο τό δυνατό πια εύχάριστα. Και τί να σου πώ; Πολλές φορές και προτήτερα, σ' όλη σου τη ζωή, σε καλοτύχισα για τήν καρδιά πούχεις, μά πολυ πειότερο τώρα, σ' αυτή σου τη σφορά, πού τόσο εύκολα και τόσο ήμερξ τήν ύποφέρεις.

Σ. Γιατί κι' άταίριαστο θάταν, Κρίτων, να γαναχτώ σε τέτοια ηλικία, αν είν' άνάγκη τώρα πια να πεθάνω.

Κ. Κι' άλλοι, Σωκράτη, πούχουν τά δικά σου χρόνια πέφτουν σε τέτοιες σφορές, όμως η ηλικία καθόλου δεν τους βοηθάει, να μην άγαναχτούν για τη δυστυχία όπου βρίσκονται.

Σ. Είν' όπως τά λές αυτά. Μά για ποιό λόγο ήρθες τόσο πωύ;

Κ. Είδησα φέρνοντας, Σωκράτη, θλιβερή, όχι για σένα, καθώς μου φαίνεται, μά για μένα κι' όλους τους φίλους σου, θλιβερή και βαρεία, πού έγω, πολυ δύσκολα, θαρρώ, θα μωρέσω να τήν ύποφέρω.

Σ. Και ποιά είν' αυτή; είναι πως έφταξε τό καράβι από τη Δήλο, πού άμα φτάξη, είμαι για θάνατο;

Κ. Δεν έφταξ' ακόμη, είν' η άλήθεια, κρινοντας όμως άπ' όσα λένε μερικοί πούρθαν άπ' τό Σούνιο και τάφισαν εκεί, πώ να πιστέψω πως θάρθη σήμερα. Φανερό είναι τούτο άπ' αυτές τις είδησεις και να πού αύριο θα είν' άνάγκη, Σωκράτη, ναρίσης τη ζωή.

Π. Σ. Μά, η ώρα η καλή, Κρίτων. Άν έτσι άρσει στους Θεούς, έτσι άς γίνη. Όμως, μ' όλ' αυτά έχω τήν ιδέα πως δε θάρθη σήμερα.

Κ. Άπό πού τό συμπεραίνεις;

Σ. Θα σου πώ. Ξέρεις, πως πρέπει να πεθάνω τήν κατόπι μέρα από κείνη πού θάρθη τό καράβι.

Κ. Ναι, καθώς λέν' εκείνοι π' άνακατεύονται σ' αυτά.

Σ. Στοχάζουμαι λοιπόν πως αυτό δε θάρθη τη έρα πούνε μπρός μας, παρά τήν Άλλη. Τό συμπε-

ραίνω από να όνειρο, πούδα λίγο προτήτερα, αυτή τη νόγια και φαίνεται πως άπάνου στην ώρα δε με ξύπνησες.

Κ. Κι δε μου λές, τί ήταν τόνειρο;

Σ. Είδη πως μία γυναίκα όμορφη και καθώς πρέπει, στάσπρα ντυμένη, άφου ήρθε κοντά μου πως με φώναξε και μούπε Σωκράτη.

την τρίτη μέρα θα φτάξης τη Φθία με τά παλιά χωράφια.

Κ. Παράξενο τόνειρό σου, Σωκράτη.

Σ. Εάστερο όμως, σάν πού δείχνει σε μένα, Κρίτων.

ΠΙ. Κ. Πολυ, καθώς φαίνεται. Μόν' ω εύλογη-μένη Σωκράτη, άκου με και τώρ' ακόμη και κύτταξε να σωθής; γιατί σ' έμένα, αν πεθάνης εσύ, δε θάνε ένα μόνο το κακό. Έξόν πού θα στερηθώ έναν τέτοιο φίλο, πού σάν αυτόν έγω ποτές μου δε θα έρω, θα στοχαστούν και πολλοί, πού δε μās ξέρουν καλά έμένα κ' έσένα, πως ενώ μπορούσα να σε γλυτώσω, αν ήθελα να ξοδέψω χρήματα, τό άμείλησα. Και μά τήν άλήθεια, μπορεί να γένη πειότερη ντροπή, από τό να φαίνεται κανείς πως έχει καλλίτερα τά χρήματα παρά τους φίλους; Γιατί δε θα τό πιστέψη ο κόσμος, πως έσύ ο ίδιος δε θέλησες να φύγης από 'δώ, ενώ έμεις είμαστων πρόθυμοι.

Ελένη. "Έτσι μου φαίνεται κι' εμένα.

Μεγάλος μίστορας ο Ρούμπενς ως τόσο, λέει ο κύριος Γιάννης της καρά Γιάννας στο Μουσείο. Μιά βουρτσά, και σου κάνει το γέλοο κλάμα!

— Αυτό δα' το κάνει κι' ο δάκκαλος μας! πιστεύει και λέει: το Γιαννοπουλο.

Κι' άκούω πως η Κυρία Πανταράδα είναι πολύ-ξερη γυναίκα.

— Πολύξερη, λέει: "Η μαγέρισσά της έκαμε μ' όλες τις φαμελιές της γειτονιάς.

- Βλέπω κ' έχετε φαλαγγίτη, Κυρία μου.
- Μάλιστα, είναι από τὰ μαλλιά του τυζούγου μου.
- Μά ο σύζυγος σας ζή έκμα!
- Ναί, μα τὰ μαλλιά του πένε.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

BYZANTINO ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Ο ΟΨΑΡΟΛΟΓΟΣ

(Από τὸ καινούριο βιβλίον του κ. Κρουμπάχερ: Das mittelgriechische Fischbuch).

Βασιλεύοντας του πανενδοξότατου Κήτου και ανθυπατεύοντος του παραβλέπτου Δελφίνου, συνεδριάζοντες δε Ὁρκάνου του μεγάλου δομestικού, Ξιφίου του πρωτοστάτου, Κεφάλου του επικέρνου, Ψνσίσιου του λογαρά, Λαβρακίου του καϊδαρος, Γλανέου του λογοθέτου, Σουακίου του παρακοινομένου και Ὀυτρεϊδίου του κεντροφύλακου

και ήλθεν η Συναγριδα και η Λαβρακίτουρα και ανήγγειλαν προς τον βασιλέαν, ότι ο Τζήρος ο λειψαξούγγιος μετά Τριχέου του κόμης έδουλεύσαντο κατά της βασιλείας σου. άκούσας δε ο βασιλεύς Κήτος ειπε προς την Συναγριδα: Ψευδώς ανήγγειλες, Συναγριδα, προς την βασιλείαν μου.

εϋθύς γουν εξεπήδησεν και ο κύριος Ὁμύδιος μετά μαύρης στολής τους λόγους άποκρινόμενος: Μά τον αδελφόν μου τον Καλαμάριον και τον ανεψιόν μου τον Κτένιον και τον συμπέθερόν μου τον Πάγγουρον, άληθώς έφη η Συναγριδα και η Λαβρακίτουρα προς την βασιλείαν σου.

ο δε βασιλεύς Κήτος προς τους παρεστώτας έφη: Σεβαστέ Στάκε και Θύννα και Βόσκανε, προκαθήμενε του βρετταρίου. Βαρσαμέχουμνε και έπαρχε Τούρνα, Ύσια και Φιλόμηλα, Άθερίνα και Τρυγόνα, Ρίνα και Βάτε. οι και τας βιβλους κρατείτε.

Σ. Μά, ω καλότuche Κρίτωνα, γιατί τόσο να μας μέλη για το τί θα πη ο κόσμος; Ξέρεις πως οι διαλεχτοί, που αξίζει πειότερα να τους νοιαζόμαστε, όπως γίνουν τα πράματ' αυτά, έτσι και θαν το παραδεχτουν πως γένηκαν.

Κ. Κι' όμως καλά το βλέπεις, Σωκράτη, πως είν' ανάγκη να μας μέλη και για τη γνώμη των πολλών. Να τώρ' αυτή η συμφορά που δείχνει φανερά, πως μπορούν οι πολλοί όχι τα μικρότερα, μα τα μεγαλύτερα κακά να φέρουν, όταν πάρουν κανένα στο στόμα τους.

Σ. Μακάρι, Κρίτωνα, να μπορούσαν οι πολλοί να κάνουν τα μεγαλύτερα κακά, για να μπορούσαν το ίδιο και για τα μεγαλύτερα καλά. Θάταν πολύ καλό τούτο. Μά τώρα δε μπορούν ούτε τότε ούτε τάλλο, γιατί βέβαια ούτε γνωστικό έχουν τη δύναμη να σε κάνουν ούτε άμυαλο, παρά κάνουν εκείνο μόνο που τους κατέβη.

IV. Κ. "Ας είν' αυτά έτσι όπως τα λές, μόνο πέ μου το έξης, Σωκράτη. Μήπως άραγε έχεις την έννοια για μένα και τους άλλους φίλους σου, αν εσύ βγής από 'δώ πέρα, μην τύχη και μας βάλουν σε μπελάδες οι συκοφάντες που σε φευγατίσαμε απ' έδω, κι' αναγκαστουμε η όλη μας την περιουσία να χάσουμε η πολλά χρήματα η κι' ακόμα

προς αυτούς, καθώς ο κύριος Ὁμύδιος εβθέξατο, και εξετάσετε το άληθές.

οι δε είπον: "Ημεϊς, ω δέσποτα, δει την δικαίαν κρίσιν θέλοντες λοιπόν ίκετεσόμεν σε του προετάξαι και έλθειν τους άρχοντας και ήγεμόνας.

προετάξαντος ουν του βασιλέως και είσελθόντων των άρχόντων παρίστανται γουν οι νετάρια και οι παράμονοι, ο Κουβίδης τε και Γάλα, η Ζαργάνα και η Έγκαρις, η Έγραυλη και η Κουτζουρίνα, η Λακέρτα και ο Δύχνος, το Σκορπίδιον, ο Άντακόκυλλος, το Σαυρίδιον, το Άχέλι και η Ὁσθαρίδα.

και προστάξας ο βασιλεύς Κήτος εφεραν τον Τζήρον μετά κλοτζάτων και τυμπανιστριών, αλλά δη και τον πραιτορα Μαζόν και Τριχέον τον κόμμητα και σταθέντες εις το μέσιν ο τε Τριχέος και Μαζός ειπαν το άληθές, ότι ο Τζήρος παρώξενεν ήμεις.

ειτε δε προς αυτούς ο βασιλεύς Κήτος: Άληθώς ειπεν ο Τζήρος ο λειψαξούγγιος, ότι η Συναγριδα και η Λαβρακίτουρα ψευδώς ανήγγειλαν την βασιλείαν σου;

εκραξαν και ειπαν οι μάρτυρες, ότι μάλλον ψευδώς ανήγγειλεν ο Τζήρος τη βασιλείαν σου.

ακούσας δε ο βασιλεύς Κήτος και όρίσας μετά θυμού μεγάλην ήφεραν ψαλίδιον και έκοψεν το γένειον του Τζήρου και εθαλε φωνήν μεγάλην μετά κλαυθμού ο Τζήρος και ειπεν: Άνάθεμά σε, Συναγριδα, και ανάθεμα το γένος σου, και έπάρας το γένειον αυτού επήγεν και εδειξέν το τον αδελφόν του τον Τριχέον. και ιδών αυτόν εκλαυσεν πικρώς και οδυνηρώς και ειπε: Φειδ το τί έπαθεν ο αδελφός μου ο Τζήρος.

Τότε εκατηράσατο τον Τζήρον ο βασιλεύς και ειπεν: Από του πτωχού το στόμα μη εγλύσθη. Τζήρε, και η τιμή σου να εναί αυτό. το λέγουν φύλιν, και από κλοτζάτων και ως κλοτζάτων και από βρωμιαράς μη εγλύσθη, Τζήρη, Τζήρη!

και εϋθύς κράξαντες οι ίχθες άπαξ άπαντες ειπαν: Είς πολλά ετη, δέσποτα!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΣΥΚΑ -- ΣΥΚΑ

"Όλα είναι φυσικά. "Όλα στην θέσιν των. Με την πλέον θαυμαστήν αναλογίαν. Ιδού. Έδω είνε η πολιτική. Ο κ. Δηλιγιάννης, ο κ. Θεοτόκης, ο κ. Ζαίμης. Πάρτε τρεις κληρικούς. Τρεις έπιστήμονας. Τρεις λογίους. Τρεις σοφούς. Τρεις στρατιωτικούς. Τρεις νευτικούς. Τρεις γνωστικούς από τα

άλλο τίποτα να πάθουμε; Γιατί αν φοβάσαι τίποτα τέτοιο, στο καλό αυτός ο φόβος: είμαστε έμεις πρόθυμοι, άπου σε γλυτώσουμε, να υποφέρουμε και τούτο τον κίνδυνο κι' ακόμη μεγαλύτερο, αν είν' ανάγκη. Άκου με, να σε χαρώ και μην κάνης άλλοιώς.

Σ. Κι' αυτή την έννοια έχω, Κρίτωνα, κι' άλλες πολλές.

Κ. Λοιπόν να μην την έχης κι' αυτή, γιατί πρώτα πρώτα δεν είνε πολύ στρογγυλό το ποσό που ζητούν μερικοί, για να σε γλυτώσουν απ' έδω και να σε στείλουν έξω. Έκτός αυτό, δε βλέπεις αυτουνοούς τους συκοφάντες: τί τιποτένιοι πούνε και καθόλου δε θα χρειαζότανε πολύ ποσό για αυτούς; Και συ έχεις στη διάθεσί σου τα δικά μου χρήματα, που είναι, καθώς νομιζω, άρκετά: έπειτα κι' αν ακόμα, έχοντας τη έννοια μου, στοχάζεσαι πως δεν πρέπει να ξεδεύης τα δικά μου, να που είν' άλλοι ξένοι φίλοι μας εδωπέσα, έτοιμοι να ξεδέψουν: μάάλιστα ένας κέρσε επιταυτού άρκετο ποσό, ο Σιμμίξ ο Θηβαίος: κι' ο Κέβητας είν' έτοιμος κι' άλλοι πάρα πολλοί. Για τούτο, αυτό που σου λέγω, να μην άμελήσης να σώτης τον εαυτό σου με το να έχεις αυτές τις έννοιες. Μήτε να σε δυσκολέψη εκείνο που λέγε: στο Δικαστήριον, πως άμα βγής δε θα ξέρης τί να κάνης τον εαυτό

σπήτια των. Τρεις τρελλούς από το φρενοκομείον. Θα εύρητε δλους να όμοιάζουν καταπληκτικώς, έκαστος από τους τρεις οίουσθήποτε με έκαστον από τους τρεις κορυφαίους. Οι τρεις πρώτοι ύπόθεσε ότι έφτειάσθησαν από ένα καραγκιοζοπαίκτην.

Από ένα Μίμαρον. "Ότι έκόπησαν από τρία τραπουλόχαρτα. Και ότι επάνω σ' αυτά τ' άχνάρια κόπτονται όλα τα άλλα καραγκιοζάκια. Οι Ύπουργοί μας. Οι σοφοί μας. Οι καπεταναίοι μας. Οι δάκκαλοι μας. Κάθε ανθρωπινή ύπαρξις λεγομένη: πολίτης Έλλην. Και πολιτίσσα. Διότι δεν εζαιρούνται κι' Ελληνίδες.

Είς το κράτος αυτό το καραγκιοζικον δεν διαταράσσουν την κοινωνικήν άρμονίαν οι δημοσιογράφοι. Ίάν ύπάρχουν μερικοί έξαιρέσεις, ελάχιστα, δυό τρεις, δεν λαμβάνονται ύπ' όψιν. Ιδικός των λογαριασμός.

Αυτό το αιδικός των λογαριασμός: πρέπει να εξηγήσωμεν.

Προχθές συνάντησα εις την πλατείαν της Ὀμονοίας ένα γνώριμόν μου κύριον.

— Δε μου λές που πουλόυνε χτεςινές: έφημερίδες;

- Νά, εκεί εις το περίπτερον.
- Ήλω ν' άγοράσω τους "Καιρούς".
- Μπα! Τι τους θές;
- Τους θέλει η γυναίκα μου. Διαβάζει την "Πάπισσα Ιωάννα".

Έκαταλάχατε; Οι "Καιροί" έλυσαν το πρόβλημα. Έφ' όσον ένησυχολούντο εις σοβαράν, πιθανόν, δημοσιογραφικήν εργασίαν, πολιτικήν, κοινωνικήν, φιλολογικήν, είχαν πάθει ένα είδος κυκλοφορικής άναιμίας. Έσταμάτησαν λοιπόν εις το χεϊλος της άδύσσου της σεμνότητος εις την όποιαν έκλιναν. Και έπεδόθησαν εις τὰ όργια. Η σεμνή έφημερίς απέβηλε τον παρθενικόν της χιτώνα— δια να ζυμλήσω ποιητικώς—και ως ήθοποιός της: πλέον άσέμνου γαλλικής πρόξας κραιπαλει εις τας άγκάλας του ίπποκόμου της. ύποκρινομένη κάποιαν βασιλίτσαν Καρλότταν, όργιάζει εις τον κοιτώνα ενός καλογήρου εις τον ρόλον της Παπίσσης Ιωάννας, κολυμβά εις τὰ αίσχη της Σερβικής αύτης: ως Δράγα, μεταβάλλεται τέλο: εις όμοιον της "Αλάμπρας" δίδουσα παραστάσεις με κολυμβή, πυρκαϊές, γάτταις και εικόνας γυνα

σου. Γιατί και σε πολλά άλλα μέρη, όπου κι' άπης, θα σάγαπήσουν κι' αν θές να πης στη Θεσσαλονία. Έχω γω' κειπερα πιασμένους φίλους, που μπορούν να σε περιποιηθοϋν πολύ και να σου δώσουν την ασφάλεια που χρειάζεσαι για να μη σε πειράξη κανένας στη χώρα.

V. Ακόμα, Σωκράτη, στοχάζουμαι πως ουτε δικαιοπράμα είν' αυτό που κανεις, να προδώσης τον εαυτό σου, ενϋ μπορείς να γλυτώσης: εσύ πας άτός σου να πέσης σε πράματα, που κι' οι έχθροί σου θα σ' έρριχναν πρόθυμα και σ' έρριξαν θέλοντας να σε καταστρέψουν. Έξόν αυτό και τα παιδια σου μου φαίνεται πως προδίνεις, που, ενϋ μπορείς να τα μεγαλώσης και ναν ταναθρέψης, θαν τάφισης και θα φύγης, κι' όσο στέκει στο χέρι σου όπου τύχη, εκεί θα κατανηθήσουν και φυσικά τα περιμένα τέτοια τύχη, αν που άπολαύουν συνήθως στις όρφάνιες τα όρφανά. Γιατι η δεν πρέπει κανεις να κάνη παιδια η να τραβάει μαζί τους μεγαλώνοντας τα: ως το τέλος, κι' ανατρέποντας. και συ μου φαίνεται πως προτιμάς τα παιδι εδωκα: ενϋ πρέπει, όποια θα προτιμούσε ένας καλός και γενναίος άντρας, αυτά να προτιμάς, άπου έχεις την αξίωση πως σ' όλη σου τη ζωή για την άρετή φροντίζεις. Γιατι εγω' τουλάχιστον και για δικό σου